

‘Naarmate de kunstenaar zich bewust is van de evenwichtige verhoudingen tussen de volumes en de middelen om ze weer te geven, zal ook zijn werk zuiver zijn en de esthetische eenheid benaderen.’

Georges Vantongerloo

Muziek en beeldende kunst; oor versus oog, ongrijpbaar versus tastbaar, etc. Naast deze tegenstellingen zijn er wel meer correspondenties tussen beide kunsten : trilling, kleur, ritme en ga zo maar door. Na mijn muziekstudies ontstond er een heel natuurlijke affiniteit met een abstracte gevoelstaal. (vgl. Kandinsky en Schoenberg, Lohse en het serialisme, Rothko en Feldman enz.) Beeldend werken evolueerde tot een componeren met vorm en kleur waarbij ronde vormen refereerden naar de banen van hemellichamen en de verbondenheid tussen kosmos en een innerlijke gevoelswereld. Noem het een muziek der sferen zoals Pythagoras het beschrijft, een zoeken naar de ideale vorm, verhouding en dynamiek.

De stilaan uitgerokken volumes ontwikkelden zich al snel naar een spel met lussen waarin een voorgrond in dialoog treedt of harmonisch ondersteund wordt door een onderliggende grondlaag. Een gelaagdheid zal van dan af een constante zijn in mijn werk, vergelijk het met een klankveld. Omstreeks 1998 evolueert het werk grondig door die lussen of noem het een maalstroom maar ook door de diverse glaceerlagen die diepte en vaak een spiegelen effect aan het werk geven. Dit alles gaf me de connotatie met water, de bron van alle leven, hét natuurelement dat die kringloop incarneert. De neerslag hiervan was te zien in enkele tentoonstellingen en in een kleine catalogoog in 2001 met tekst van Luk Lambrecht.

Het kon dan ook niet uitblijven; een wisselwerking tussen abstractie en figuratie deed zijn intrede toen bestaande rivierlopen verwerkt werden in dit spel. De schilderijen waar olieverf, verdund met white spirit, terpentijn en... water, een vlekkerige en soms druiperige ondergrond vormen, een door de kunstenaar gestuurde chaos, werden dan bewerkt door daarover, laag na laag, sterk tot later onverdund een brede rivierloop te schilderen : een wirwar van door elkaar meanderende rivieren. Het onvatbare van dit werken vond zijn weerklank in de titel van een tentoonstelling in 2003 : *‘Het water vloeit waar het vloeien wil.’*

De kringloop van het leven, gesymboliseerd door het natuurelement water, blijft ook het uitgangspunt van mijn recent werk. Het fluïde vertaalt zich expliciet in video's zoals *‘Shrinkage’* : ijs dat wegsmelt voor de zon, net als wolken dat doen. In *‘Trembling Drops’* zijn bevende druppels aan elkaar, de gravitatie en de wind overgeleverd. Bij deze video ontwikkelde zich een installatie van schilderijen *‘Vexations’* , die de aanvangsstill telkens herhalen vanuit een andere zienswijze, een werk in progress. Voor de kunstenaar een plagende herhaling, een vorm die zich steeds aanpast aan een andere omgeving; een hybride geheel. Dit geheel zal ook verwerkt worden in een animatie waarbij uit de diverse schilderijen van deze reeks, de druppelvormen door en met elkaar verwerkt worden. Deze kringloop is dan rond !

Het hybride is wel typisch voor mijn werk; abstracte composities met meanderende rivieren, landkaarten met een uitgepuurde rivierloop en door het vogelperspectief abstract aandoende landschappen waarin wel altijd water aanwezig is.

De landschappen die gebaseerd zijn op bewerkte satellietbeelden of luchtfoto's krijgen door dat vogelperspectief en de kadrering een abstracte werking. De waterpartijen accentueren een vlakverdeling, een lappendeken van kleine monochromen. (Kwam Mondriaan niet uit de polders ?)

In de onderlaag bevindt zich vaak het spel van op elkaar inwerkende vloeistoffen; het fluïde als constante onderstroom. Hierdoor krijg je weeral die diepte, het gevoel van een vochtige of minder vochtige ondergrond. Soms worden landschappen als een collage verwerkt en in een landkaart ingekleurd, een spel dat refereert naar sommige werken van Hans Arp. Als er dan ook woorden verwerkt zijn in het stratenplan duikt alweer een nieuwe dimensie in het werk op, een conceptueel spel dringt zich op.

Landkaarten nodigen me ook uit om een spel te spelen met de geschiedenis; een rendez-vous met de menselijke tragedie en utopie. Een voorbeeld daarvan is *'Death, Faith & War'* : plattegronden van oorlogskerkhoven omringen een rivier die de vorm aanneemt van een zeis, aan godsdiensten gelieerde kaarten gekapseld in een rivier die de vorm van een hoofd heeft en een kaart met tal van plaatsen waar zich godsdienstige conflicten afspeelden gegroepeerd rond een knook die is afgeleid van de rivier de Jordaan. Meerluiken vormen soms een dankbaar idioom om het meerduidige letterlijk in de verf te zetten. (cfr. *'Cru, cuit & fermenté'* en *'Nowhere-Utopia-Everywhere'*) Je kan stellen dat mijn werk, waarin de onderlaag als eenheidfactor fungeert, ook een drieluik vormt.

Kaarten, landschappen en abstracte composities met éénzelfde concept : water als basis van de kringloopgedachte. Het is als een man die bij het aanschouwen van een idyllische Scheldearm vraagt tot een vrouw : *'Si vous-voulez, on s'enbarque pour Cythère, on s'envole vers le ciel et on s'enterre sous le gazon?'*

12 augustus 2009